

[Westermann.]

Erhverv, og at dette maatte gælde saavel Aandens som Haandens Arbejdere. Vi har inden for Kommissionen faaet forelagt en Sammenligning mellem, hvad Haandens Arbejdere, saavel faglærte som ufaglærte, fik ude i det private Erhverv, og hvad Staten ydede tilsvarende Tjenestemænd, og vi har deraf set, at Staten med Hensyn til Haandens Arbejdere er konkurrencedygtig med det frie Erhverv. En tilsvarende Opstilling har ikke kunnet skaffes for Aandens Arbejdere, men med den Lønforbedring, der er sket for Aandens Arbejdere inden for de frie Erhverv, er der ingen Tvivl om, at det samme ikke kan siges for Aandens Arbejdere. Konkurrence med de frie Erhverv kan Staten ikke tage op, naar det gælder Aandens Arbejdere.

Vi har endvidere ved vort Arbejde i Lønningskommissionen tilstræbt en Forenkling af Tjenestemændenes Lønberegninger. Den Maade, hvorpaa man hidtil har beregnet Tjenestemændenes Løn, kunde i visse Tilfælde føre til, at man maatte sammenlægge 7—8 Poster, før man kom til, hvad den enkelte Tjenestemand skulde have udbetalt pr. Maaned. Jeg siger, at det har været tilstræbt, men jeg kan desværre ikke sige, at det fuldt ud er lykkedes. Der er vel sket en Forenkling, men det er alligevel saaledes, at den samlede Løn skal udregnes ved en Række Tillæg.

Det konservative Synspunkt har været det, at Grundlønningerne, som blev fastsat i 1919-Loven, i det store og hele har været rigtige, men alle har erkendt, at Forholdet mellem Lønningerne dengang og de Lønninger, som blev udbetalt indtil nu, navnlig efter at Antallet af Reguleringstillægsportioner er blevet saa stort, paa uforudset Maade har forskubbet sig, saaledes at navnlig de ugifte, de samgifte og de mellemste og de højere Lønningsklasser er blevet fordelte. Jeg siger med fuldt Overlæg, at det var uforudset, fordi jeg mener at kunne hævde, at ingen i 1919 kunde forudse Muligheden af, at man skulde naa op paa de 30 Portioner Reguleringstillæg, som Tilfældet er blevet, og jeg mener ogsaa at kunne hævde, at heller ikke i 1931, da man reviderede Loven, kunde man tænke sig Muligheden af, at man skulde op paa de 30 Portioner. Dengang havde man kun 5 Portioner Tillæg med faldende Tendens. For det følgende Aar havde man kun 4 Portioner.

For de lavere lønnede Tjenestemænd har Reguleringstillægget i det væsentlige dækket Prisstigningen, fordi Udgiftstallet for Tjenestemænd netop er beregnet paa

Grundlag af et saadant Budget, men Reguleringstillægget har slet ikke dækket Merudgifterne for de mellemste og de højere lønnede. Hvor gælt dette Forhold er, ser man bedst deraf, at Reguleringstillægget pr. 1. April i Aar skulde have været udbetalt de lavest lønnede med 189 pCt. af Grundløn og Alderstillæg, medens det tilsvarende Procenttal for de højest lønnede vilde ligge i Slutningen af 20erne. Dette har medført, at de mellemste og højere Lønklasser i mange Tilfælde har maattet lægge deres Livsførelse og Levestandard om, hvilket vel med god Vilje er gjort ved at spænde Livremmen ind, men ingen vil kunne benægte, at der for disse Lønklasser derigenem er sket en Deklassering.

For alle Tjenestemænd, det gælder baade høje og lave Lønningsklasser, gælder det, at Udgiftstallet er blevet udregnet paa et urigtigt Grundlag i de sidste Aar, fordi man har lagt Priserne paa de Varer, man har kunnet faa, Maksimalvarerne, til Grund for Udregningen, men man har ikke samtidig taget Hensyn til, at disse Varer havde en ringere Styrke og derfor skulde fornyes hurtigere. Men uanset visse principielle Synspunkter, som vi tiltraadte fra konservativ Side, og som staar i Relation til det, jeg her har nævnt, har vort Standpunkt været dette, at de Lønninger, som laa under et Eksistensminimum, maatte uden Hensyn til, hvad der maatte ske med de andre, først rettes op. Vi har ogsaa tiltraadt alle de Forbedringer, som rummedes inden for de 55 Mill. Kr., hvortil man paa et vist Tidspunkt var kommet inden for et Flertal i Lønningskommissionen. Men da vi ikke dengang kunde tiltræde, fordi vi mente at maatte kræve mere, maa jeg have Lov til at sige om de Beløb, vi krævede mere, at de ogsaa omfattede lavere lønnede, men at vi ikke kunde naa igennem med dette ved det endelige Forlig, og det skyldtes, at vi ikke fra noget af de andre politiske Partier kunde faa Støtte hertil, idet der henvistes til de økonomiske Konsekvenser heraf.

Det konservative Folkepartis Ønske har været igennem den nye Tjenestemandslov at skabe Mulighed for, at den danske Stat fortsat kunde faa en dygtig og tilfreds Tjenestemandsstand. Men vi nærer begrundet Tvivl om, at dette vil lykkes igennem det Lovforslag, som her foreligger. Vi frygter, at der ikke vil komme det tilstrækkelige Antal nye ind, fordi man med de Lønninger, der bydes de akademisk uddannede herigennem, ikke vil bekoste Uddannelsen. Vi frygter ogsaa, at en Del af dem, der i Øjeblikket er Tjenestemænd, vil blive lokket